

Precampanya i escenaris postelectorals

ENRIC MARÍN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 8.02.10

Quan falten nou o deu mesos per a les eleccions al Parlament de Catalunya totes les forces polítiques comencen a mostrar el seu joc. Les especulacions sobre les fórmules de govern ja dominen el debat. Aquest era l'escenari que convenia més a l'oposició: una llarga precampanya que donés per exhaurida la legislatura traslladant la percepció de provisionalitat del seu darrer tram als tres primers anys de govern. La conclusió que abona el triomf d'aquest esquema és que fa sis anys que Catalunya no és governada i viu una absurda fugida cap endavant. Si la política es pogués reduir a la representació d'una partida d'escacs en el terreny de la construcció d'imatges i marcs interpretatius, l'oposició ja hauria fet escac i mat al Govern. Els seus moviments han estat molt més coordinats, directes i intel·ligents.

La qualitat positiva o negativa de l'obra de govern dels governs d'esquerres ha esdevingut un tema irrellevant i ja pràcticament ningú defensa les virtuts de la fórmula de govern del tripartit. El PSC defensa el seu dret a poder governar sense «crosses»; metàfora més aviat inquietant per a la imatge del mateix president Montilla: com pot haver liderat algú que governa mantenint la verticalitat penosament ajudat per crosses? ERC reitera la idea de la incomoditat que representa governar amb Iniciativa. I ICV gesticula marcant perfil propi, mentre pateix un desgast de govern colossal. A l'altra banda, el PP accentua el discurs populista, mentre CiU procura no cometre errors i demana que el tripartit no sumi per poder aconseguir una victòria que li permeti governar. És més el soroll que les nous.

Els càlculs que es puguin fer són molt prematurs. Hi ha massa variables fora de control. Des de la sentència del TC a l'evolució de la situació econòmica, passant per l'eventual irrupció de nova oferta electoral o el pes de l'abstenció. Mentrestant, els dos partits majoritaris coincideixen a fer veure que ignoren el caràcter no presidencial de les eleccions. Amb la llei electoral vigent provisionalment des del 1979, el president no és escollit directament pels electors. Són els diputats els que voten el president. Per això mateix, només una victòria per majoria absoluta garanteix que la llista més votada tingui garantida la presidència i la formació del govern. També sabem que cap formació obtindrà la majoria absoluta. Així que ni tan sols és certa la premissa que diu que si el tripartit no suma, hi ha govern de CiU. ¿Amb quants diputats? ¿Amb 50? ¿Amb 55? Posem-hi que 55. En la pitjor de les hipòtesis demoscòpiques actuals, el PSC i ERC també en sumarien 55. Així doncs, ¿si Unió i Convergència es poden plantejar governar amb 55 diputats, per què no ho haurien de fer Esquerra i el PSC? No és un pronòstic. Només un exercici de realisme.